

בבית המשפט העליון

רע"א 2431/10

רע"א 4668/10

בפני: כבוד השופט יי דנציגר

המבקשות ברע"א 2431/10: 1. רוחמה אלקובי
2. רינה קדוסי

המבקש ברע"א 4668/10: עזבון המנוח רפאל אלקובי ז"ל ע"י הנהנית עפ"י
צוואה גב' רוחמא אלקובי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל מינהל מקרקעי ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 23.2.2010 בע"א 2315-04-09 שניתן על ידי
כבוד סגן הנשיא יי גריל והשופטים ע' גרשון ו-יי וילנר
ובקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 2.6.2010 בע"ר 23058-02-10 שניתן על ידי
כבוד סגן הנשיאה ש' וסרקרוג

בשם המבקשים: עו"ד ל' גרוסמן

החלטה

לפניי שתי בקשות ערעור: האחת (רע"א 2431/10), על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה (כבוד סגן הנשיא יי גריל והשופטים ע' גרשון ו-יי וילנר) בע"א
2315-04-09 מיום 23.2.2010 (להלן: הבקשה הראשונה) והשניה (רע"א 4668/10), על
פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד סגנית הנשיאה ש' וסרקרוג) בע"ר
23058-02-10 מיום 2.6.2010 (להלן: הבקשה השנייה). במסגרת הבקשה השנייה
הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה בת"א

2643/92 מיום 15.4.1992 (להלן: פסק דין הפינוי). היות ששתי הבקשות מתייחסות למעשה לאותו מצב עובדתי ולאותה מחלוקת ממש, החלטתי לדון בהן במאוחד.

עובדות והליכים קודמים

1. המבקשות בבקשה הראשונה הינן מי שבאו בנעליו של המנוח רפאל אלקובי ז"ל (להלן: המנוח): גברת רוחמא אלקובי, רעייתו ויורשתו של המנוח שהינה דיירת מוגנת בדירה המצויה בחלקה 67 הסמוכה למקרקעין שבמחלוקת (להלן: המבקשת 1) וגברת רינה קדוסי, בתו של המנוח אשר גרה עם משפחתה בדירת המנוח מאז לידתה בשנת 1965 (להלן: המבקשת 2). המבקש בבקשה השנייה הינו עיזבון המנוח על ידי הנהנית על פי צוואה, גברת אלקובי, היא המבקשת 1 בבקשה הראשונה.

2. המנוח החל לעשות שימוש במגרש 65 הנמצא בתחום המועצה המקומית נשר-תל-חנן, חלקות 20, 21 ו-25 אשר בגוש 11220 (כיום חלק מחלקה 22 בגוש 12606) (להלן: מגרש 65 או המקרקעין) לפני שנים רבות, נטע בו מספר עצים, הקים סככה וגידל בעלי חיים שונים. בביקורת שנערכה על ידי מינהל מקרקעי ישראל (להלן: המינהל) במקרקעין נשוא המחלוקת בשנת 1990 התברר כי המנוח פלש למקרקעין ללא כל הסכמה של המינהל. לאחר שמכתב התראה לא הועיל, הגיש המינהל בשנת 1992 בת"א 2643/92 תביעה לפינוי המנוח. לאחר שהמנוח הוזמן כדין ולא הגיש בקשת רשות להתגונן במועד שנקבע לכך, ניתן במעמד צד אחד פסק דין המורה על פינוי המנוח מן המגרש, בזו הלשון:

"אני מחייב(ת) את הנתבע וכל אדם הבא מכוחו או מרשותו במישרין ו/או בעקיפין לרבות משפחתו לסלק את ידם מהמגרש מס' 65 ומכל הבנוי עליו, אשר בחלקות 20, 21, 25 אשר בגוש 11220 בתחום השפוט של המועצה המקומית נשר בדרך בר יהודה תל חנן, כמתואר בתשריט הרצוף לפסק הדין ומסומן באות "ב" ומהווה חלק מפסק דין זה, והנמצא בתחום השפוט של המועצה המקומית נשר"

3. המינהל פתח בהליכים להוצאתו אל הפועל של פסק דין הפינוי וביום 19.6.2008 הגישה המבקשת 1 במסגרת ת"א 6744-06-08 בקשה בהולה במעמד צד אחד לביטול פסק הדין לפינוי ולעיכוב הליכי הפינוי. לביסוס זכותה לביטול פסק הדין לפינוי טענה המבקשת 1 כי לא ידעה על קיומו. בשלב הראשוני נעתר בית משפט השלום לבקשה לעיכוב ביצוע צו הפינוי ונתן צו מניעה ארעי במעמד צד אחד, המורה

על עיכוב הליכי ההוצאה לפועל. ביום 12.10.2008, לאחר שנתקבלה תגובת המינהל אשר התנגד לבקשה, החליט בית משפט השלום (כבוד השופטת ב' טאובר) לדחות את הבקשה לביטול פסק הדין לפינוי והורה על ביטול צו המניעה הארעי. כבוד השופטת טאובר קבעה כי המנוח קיבל בשעתו את התביעה ואת פסק הדין לפינוי שניתן בעניינו. כן קבע בית משפט השלום כי המבקשת 1 ידעה אודות מתן פסק הדין לפינוי עוד בשנת 2000. טענתה של המבקשת 1 בדבר שיהוי בביצוע פסק הדין נדחתה ונקבע כי לא היה מקום לכך שהמבקשת 1 תניח כי המינהל יוותר על זכותו למימוש פסק הדין. עוד נקבע כי המבקשת 1 כשלה מלהביא ראיות לכך שיש לה זכויות כלשהן במקרקעין שלגביהם ניתן פסק הדין לפינוי. על החלטתו האמורה של בית משפט השלום לא הוגשה בקשת רשות ערעור במועד. בקשה להאריך את המועד להגשת בקשת רשות ערעור על אותה החלטה (שניתנה, כאמור, ביום 12.10.2008) הוגשה ביום 10.12.2009.

4. ביום 18.11.2008, זמן קצר לאחר מתן החלטתה של כבוד השופטת טאובר, הגישו המבקשות, במסגרת ת"א 9181-11-08, תביעה למתן פסק דין הצהרתי להכרה בזכויותיהן במגרש 65 וכן עתרו לרישום הערת אזהרה על מגרש 65 בדבר זכותן על אותם מקרקעין. בפסק דינו מיום 2.2.2009 דחה בית משפט השלום (כבוד השופט א' שדה) את התביעה מחמת השתק פלוגתא לנוכח החלטתה של כבוד השופטת טאובר מיום 12.10.2008. על פסק דין זה הגישו המבקשות ערעור (ע"א 2315-04-09), אשר נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (כבוד סגן הנשיא י' גריל והשופטים ע' גרשון ו-י' וילנר) מיום 23.2.2010. בית המשפט המחוזי קבע כי אין מקום לדחות את ממצאיו העובדתיים של בית משפט השלום וכי הממצאים שנקבעו על ידו תומכים במסקנה המשפטית אליה הגיע. בית המשפט המחוזי התייחס לטענת המבקשות לפיה בהליך נשוא פסק דינו של השופט שדה לא הוצג התשריט המקורי שהיה מצורף לפסק הדין לפינוי ו"הסקת מסקנות שלא על פי האמור מפורשות בפסק הדין עצמו, מהווה תיקון מהותי אסור של פסק הדין משנת 1992" ודחה טענה זו מכל וכל, בקובעו:

"הרי אין מחלוקת על כך שהמערערות לא מילאו אחר פסק הפינוי המקורי משנת 1992 וממילא הן ממשיות להחזיק באותם מקרקעין שלגביהם ניתן פסק הדין. לגבי מקרקעין אלה חל השתק הפלוגתא ואין מחלוקת שמקרקעין אלה הם חלק החלקה שסופחה על ידי המנוח בפועל, שבו נטע עצים וגידל בעלי חיים ואת המקרקעין האמורים היה עליהם לפנות עוד בשנת 1992.

בנסיבות אלה, העדרו של התשריט מפסק הדין משנת 1992, שהוגש לבית המשפט קמא, לא העלה ולא הוריד.

לנוכח האמור, נדחה ערעורן של המבקשות והן אף חוייבו על ידי בית המשפט המחוזי לשלם למשיבה הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסכום של 7,000 ש"ח בצירוף מע"מ. מכאן הבקשה הראשונה שלפניי.

5. ביום 14.10.2009 הגישה המבקשת 1 בת"א 6744-06-08 בקשה לביטול החלטת השופטת טאובר, מחמת תרמית. ביום 26.11.2009 דחה בית משפט השלום (כבוד השופטת י' מישורי) את הבקשה, תוך הבהרה כי אין הוא יושב כערכאת ערעור על פסקי דין של בית משפט השלום.

6. כאמור, בקשה להארכת המועד להגשת בקשת רשות ערעור על החלטתה של כבוד השופטת טאובר הוגשה על ידי המבקשת 1 ביום 10.12.2009. בהחלטתה מיום 25.1.2010 דחתה כבוד השופטת ר' פוקס כרשמת בית המשפט המחוזי בחיפה את הבקשה לנוכח משך הזמן בין מועד מתן החלטתה של כבוד השופטת טאובר (12.10.2008) לבין מועד הגשת הבקשה (10.12.2009) וכך בשל סיכויי ערעור נמוכים. המבקשת אף חוייבה בהוצאות המשיבה בסך 2,500 ש"ח בצירוף מע"מ. על החלטתה זו של כבוד הרשמת פוקס הגישה המבקשת 1 ערעור לבית המשפט המחוזי. יחד עם הגשת הודעת הערעור הגישה המבקשת 1 בקשה להציג ראיות חדשות בערעור.

בית המשפט המחוזי (כבוד סגנית הנשיאה ש' וטרקורג) דחה את הערעור בפסק דינו מיום 2.6.2010, וזאת לאחר שהותר למבקשת 1 להגיש ראיות נוספות. בית המשפט המחוזי קבע כי "עניין זיהוי המקרקעין אותם יש לפנות, אינה צריכה עוד ליבון". ראשית, כי מגרשים 65 ו-67 זוהו על פי תכנית בניין עיר אשר פורסמה בשנת 1967 ואשר לפיה מזוהה השטח שיש לפנותו כמגרש 65 ולכן לא קיימת אפשרות להציג את המגרש בתשריט באופן שלא ישקף את מקומו האמיתי. בית המשפט המחוזי חזר על דברי כבוד השופטת טאובר בהחלטתה מיום 12.10.2008, לפיהם מגרש 65 הוא המקרקעין ממנו יש לפנות את המבקשת 1 ו/או מי מטעמה, וזאת בהסתמך על פסק הדין לפינוי משנת 1992 (בית המשפט המחוזי אף צירף לפסק דינו את התשריט הרלוונטי, במטרה למנוע כל מחלוקת נוספת). עוד נקבע כי המבקשת 1 לא הצביעה על זכות כלשהי במגרש 25 באופן המונע את המשך ביצוע הפינוי והמצדיק – ולו לפנים

משורת הדין – הארכת מועד כדי לברר את הטענות. בהקשר זה הוסבר כי ההסכמים שהציגה המבקשת 1 רלוונטיים לדירת המגורים אשר נמצאת במגרש 67 ולא במגרש 65. בית המשפט המחוזי קבע, למעלה מן הצורך, כי אין בחוות דעת המודד מר דויד אפלבאום (שחוות דינו הוגשה על ידי המבקשת 1 כחלק מן הראיות הנוספות) כדי לערער על זיהוי ברור של מגרש 65 בהבחנה ממגרש 67, כפי שהיה בעת מתן פסק הדין לפינוי. בית המשפט המחוזי קבע, למעלה מן הצורך, כי אין בחוות דעת המודד מר דויד אפלבאום (שחוות דעתו הוגשה על ידי המבקשת 1 כחלק מן הראיות הנוספות) כדי לערער על זיהוי ברור של מגרש 65 בהבחנה ממגרש 67, כפי שהיה בעת מתן פסק הדין לפינוי. בית המשפט המחוזי קבע כי גם אילו הביאה המבקשת 1 ראיות לזכויותיה במגרש 65 דינן היה להידחות לנוכח השתק הפלוגתא שקם מכוחו של פסק הדין לפינוי. לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי כי נקיטתה של המבקשת 1 בהליכים רבים (שחלקם מקבילים) על אף היותו של המצב המשפטי ברור, מהווה שימוש לרעה בהליכי בית משפט. לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור וחייב את המבקשת לשלם למשיבה הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בערעור בסכום של 10,000 ש"ח. בית המשפט המחוזי אף קבע כי ראוי שהמבקשת תחזור ותשקול את עמדתה באשר לכלל ההליכים התלויים ועומדים (אשר יפורטו להלן). מכאן הבקשה השנייה שלפניי. לבקשה השנייה צורפה בקשתה של המבקשת 1 לעיכוב ביצוע. לאחר שהוריתי למבקשת 1 ביום 16.6.2010 להבהיר מהו פסק הדין או ההחלטה שמתבקש בית משפט זה על ידי המבקשת 1 לעכב, הבהירה המבקשת 1 בהודעתה מיום 17.6.2010 כי היא מבקשת לעכב את ביצועו של פסק הדין לפינוי משנת 1992 ולהשיב על כנה את החלטתו של כבוד רשם ההוצאה לפועל ד' טעדון מיום 15.10.2009, המתוארת להלן.

7. במקביל להליכים שפורטו לעיל, התנהלו הליכי הוצאה לפועל של פסק הדין לפינוי והמבקשת 1 הגישה בקשות שונות במסגרת אותם הליכים. כך, ביום 25.6.2009 הגישו המבקשות בקשה לעיכוב הליכי ההוצאה לפועל במסגרת ע"א 09-04-2315. בית המשפט המחוזי (כבוד השופט א' קיסרי) דחה את הבקשה בהחלטתו מיום 29.6.2009. ביום 12.7.2009 הגישה המבקשת 1 בקשה נוספת לעיכוב ביצוע הליכי ההוצאה לפועל, אשר נדחתה גם היא בהחלטה שניתנה על ידי כבוד השופט קיסרי ביום 12.7.2009.

במסגרת תיק ההוצאה לפועל נקבע ביום 5.8.2009 כי ההליכים נגד המנוח עוכבו וכי יש להמציא החלטה שיפוטית לגבי זיהוי המגרש אותו יש לפנות. לגבי המבקשת 1 קבע כבוד רשם ההוצאה לפועל טעדון כי הליכי הפינוי נגדה יעוכבו בכפוף

להפקדת 15,000 ש"ח בקופת בית המשפט. ביום 31.8.2009 המציא המינהל לתיק ההוצאה לפועל תשריט, אשר לטענת המינהל זהה לתשריט שהיה חלק בלתי נפרד מפסק הדין לפינוי משנת 1992.

ביום 12.10.2009 הגישו המבקשות בקשה נוספת לעיכוב ביצוע הליכי ההוצאה לפועל וכן בקשה לחידוש צו המניעה, עקב שינוי נסיבות. בבקשה זו טענו המבקשות ל"זיוף והונאה" מצד המינהל אשר, לטענתן, צירף לפסק הדין המקורי "תשריט מזויף" שאיננו התשריט המקורי שהיה מצורף לפסק הדין לפינוי משנת 1992. כבוד השופט קיסרי דחה את הבקשה בו ביום, באומרו:

"אין כלום בבקשה והיא נדחית. פסק הדין שניתן ע"י בית משפט השלום בחיפה בשנת 1992 בת"א 2643/92... מורה על פינוי הנתבע (שהמבקשות טוענות שהן באות בנעליו) ממקרקעין שתוארו בפסק הדין. את פסק הדין הזה יש לבצע והשאלה אם בהליכים כאלה או אחרים הוצגו על ידי המשיב תשריטים כאלה או אחרים, אינה מעלה ואינה מורידה."

ביום 15.10.2009 החליט כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון, בלא שבאותה עת הייתה לנגד עיניו החלטת כבוד השופט קיסרי מיום 12.10.2009, כי הוא משהה את הליך הפינוי כנגד המבקשות עד להמצאת התשריט שצורף לפסק הדין המקורי משנת 1992 (או עד להמצאת תשריט מוסכם) או לחילופין, "עד להמצאת קביעה או הצהרת הערכאה המוסמכת בדבר התשריט לפיו יש לפעול במסגרת הליכי הביצוע".

ביום 6.12.2009 הגיש המינהל בקשה ל"שפעול" הליכי ההוצאה לפועל, אליה צורפה החלטתו של כבוד השופט קיסרי מיום 12.10.2009. על סמך החלטה זו, הורה כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון ביום 7.12.2009 על "שפעול" ההליכים בתיק ועל ביטול החלטתו מיום 15.10.2009.

המבקשת 1 הגישה במסגרת ע"א 2315-04-09 ביום 24.12.2009 בקשה להבהרת החלטתו של כבוד השופט קיסרי מיום 12.10.2009. בקשה זו נדחתה.

על החלטתו של כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון הוגשה בקשת רשות ערעור לבית משפט השלום ברמלה (רע"צ 10-01-1416). בהחלטתו מיום 9.6.2010 דחה בית משפט השלום (כבוד השופט י' נקדימון) את הבקשה, תוך שהוא קובע כי ניסיון של המבקשות להפריד בין ההליכים בבית המשפט המחוזי בחיפה לבין ההליכים בפני רשם

ההוצאה לפועל ולטעון כי כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון לא צריך היה להסתמך על החלטת כבוד השופט קיסרי, דינו להידחות. זאת, היות ששתי הבקשות מבוססות על העדר התשריט המקורי ומשנדחתה הבקשה בבית המשפט המחוזי ונקבע כי יש לבצע את פסק הדין לפינוי על אף טענת "התשריט המזוייף", בדין החליט כבוד רשם ההוצאה לפועל על "שפעול" הליכי הביצוע. בית משפט השלום ברמלה אף הזכיר את הקביעות בעניין התשריט הן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בע"א 2315-04-09 מיום 23.2.2010 (נשוא הבקשה הראשונה שלפניי) והן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בע"ר 23058-02-10 מיום 2.6.2010 (נשוא הבקשה השנייה שלפניי).

8. להשלמת התמונה יצויין כי נוסף על ההליכים שתוארו, תלויים ועומדים הליכים נוספים שעניינם מגרש 65. כך, בת"א 9909-04-10 הגישה המבקשת 1 כיורשת של בעלה המנוח תביעה שהוגדרה כ"משפט חוזר" בבקשה לבטל את פסק הדין לפינוי, שניתן בהעדר הגנה. המינהל הגיש בקשה לסילוק התביעה על הסף. התיק מתנהל בבית משפט השלום בחיפה, לפני כבוד השופטת נ' עטוי. המבקשת 1 הגישה יחד עם בנה המרצת פתיחה (ה"פ 658-10-09) להצהיר על זכויותיהם במגרש 65 והתיק קבוע להוכחות לפני כבוד השופטת ע' ברק. בקשתה של המבקשת 1 לאיחוד הדיון בשני הליכים אלו נדחתה.

נימוקי הבקשות

9. במסגרת הבקשה הראשונה, טוענות המבקשות כי מדובר בעניין בעל משמעות "ציבורית עקרונית", היות שבית משפט השלום בהחלטתו מיום 2.2.2009 ובית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 23.2.2010 התעלמו מטענתן לפיה לא ניתן לפרש ולהסיק מסקנות מפסק הדין לפינוי מיום 15.4.1992 כאשר חסר התשריט המקורי שצורף לפסק הדין, המהווה חלק בלתי נפרד ממנו. לטענת המבקשות, בקשתן מהווה ערעור ראשון על סוגיית המשמעויות הנובעות כתוצאה מהעדרו של התשריט המקורי שצורף לפסק הדין לפינוי, שכן פסק הדין לפינוי הוצג לבית משפט השלום עם תשריט אשר נחזה להיות התשריט המקורי ורק בשלב הערעור אישר בית המשפט המחוזי את הוספת הראיה שעניינה הודאת המינהל כי אין ברשותו את התשריט המקורי שצורף לפסק הדין לפינוי. לטענת המבקשות, בית המשפט המחוזי התעלם מהחלטה מהותית של כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון לפיה בהעדר התשריט המקורי של פסק הדין לפינוי משנת 1992 לא ניתן לזהות את מיקומם הגיאוגרפי של המקרקעין נשוא פסק הדין לפינוי משום שהתשריט מהווה חלק בלתי נפרד מפסק הדין.

לטענת המבקשות, הסקת המסקנות של בתי המשפט בהליכים הקודמים בעניין מיקומם הגיאוגרפי של המקרקעין נשוא פסק הדין לפינוי ללא ניהול הליך מסודר של הוכחות ותוך "פירוש ויציקת תוכן לפסק הפינוי החסר, מהווה 'הבהרה' של פסק הפינוי", דבר אשר אין להתירו על פי ההלכה שנקבעה בבית משפט זה. בהקשר זה מפנה המבקשת 1 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"א 9085/00 שטרית נ' אחים שרבט חברה לבנין בע"מ, פ"ד נז(5) 462, 475 (2003). לדברי המבקשות, לא ניתן להסיק מהמקרקעין המתוארים בשנת 1992 ובהחלטת כבוד השופטת טאובר מאומה לגבי זכויותיהן בחלקה 65 בגוש 11220. לטענתן, אף אם קיים ספק כלשהו בנדון, לא ניתן היה לדחות את התובענה על הסף והיה על בית המשפט המחוזי לנהל הליך הוכחות.

המבקשות טוענות עוד כי יש להן זכויות עצמאיות במקרקעין נשוא התובענה שאינן מכוחו של המנוח. לדבריהן, מדובר ב"הסכמה מכללא מכוח השתיקה רבת השנים של המינהל, שהעניק זכויות בר-רשות למבקשות, ללא קשר לזכויותיו של המנוח במקרקעין" ולכן טעו בתי המשפט הקודמים בכך שדחו את התובענה על הסף.

10. במסגרת הבקשה השנייה, טוענת המבקשת 1 כי שגה בית המשפט המחוזי בפסק דינו מיום 2.6.2010 בכך שקיבל את התשריט שהוצג לו על ידי המינהל והיא מצביעה על פגמים שונים בתשריט זה, כגון שלמבקשת 1 לא ניתנה הזדמנות לבחון את מהימנותו של התשריט ולחקור את עורכו וכגון שהתשריט נערך על רקע קיומה של חלקה 22 בגוש 12606 בעוד שהחלקות המרכיבות את מגרש 65 לפי פסק הדין לפינוי הן חלקות 20, 21 ו-25 בגוש 11220.

לטענת המבקשת 1, היא הציגה בפני בית המשפט המחוזי "שלל ראיות", לפיהן קיימות לה זכויות בחלקות המקוריות של פסק הדין לפינוי (דהיינו, חלקות 20, 21 ו-25 בגוש 11220). המבקשת 1 טוענת עוד כי בית המשפט המחוזי לא דן "בשאלה המשפטית לגבי סיכויי ההגנה של המבקשת הנדרשים לשם ביטול פסק הפינוי שניתן בהעדר הגנה, אלא ניהל 'ישיבת הוכחות מקוצרת' (ללא מתן אפשרות לחקירת עדים) בה נדרשה המבקשת להוכיח את זכויותיה ב'מגרש 65'".

המבקשת 1 טוענת לקיומן של שגיאות וסתירות רבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, כשהיא מתייחסת כמעט לכל קביעה עובדתית ומשפטית שנעשתה

בפסק הדין. בין היתר, טוענת המבקשת 1 כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו כי לא קיימת אפשרות להציג את מגרש 65 בתשריט באופן שלא ישקף את מיקומו האמיתי. לטענת המבקשת 1, השאלה הנכונה היא "האם ניתן לומר באופן חד משמעי כי פסק הפינוי מתייחס למגרש לפי תכנית כלשהי", שכן לדבריה, ייתכן שלפסק הדין לפינוי משנת 1992 צורף תשריט של מגרש "שלא לפי תכנית". המבקשת 1 טוענת עוד כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי הייתה פלישה למגרש 65 וכי המבקשת 1 לא הציגה ראיות בדבר זכויותיה במגרש זה. כמו כן, טוענת המבקשת 1 כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שקבע כי פסק הדין לפינוי והחלטת כבוד השופטת טאובר מהווים השתק פלוגתא בהליך נשוא הבקשה השנייה. לטענת המבקשת 1, השתק פלוגתא אינו יכול להיווצר לגבי הליך התוקף את אותו פסק דין, אלא רק לגבי הליכים אחרים שאינם קשורים. לטענת המבקשת 1, קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה היא עושה שימוש לרעה בהליכי משפט הינה שגויה. לדבריה, התנהלות המינהל היא "שגרמה לפגם בהליך המשפטי ואילצה את המבקשת לנקוט בהליכים מספר כדי להגן על הבית שהוא היא מתגוררת למעלה מ-50 שנה כדין". לטענת המבקשת 1, אילו גילה המינהל מלכתחילה לכבוד השופטת טאובר את דבר העדרו של התשריט המקורי שצורף לפסק הדין לפינוי, פסק הדין לפינוי שניתן בהעדר הגנה היה מבוטל והמבקשת הייתה זוכה למשפט צדק, לרבות ניהול הוכחות בעניין זכויותיה במושכר. לטענת המבקשת 1, בדחותו את בקשתה להארכת מועד שיחרר בית המשפט המחוזי את המינהל מחובת הגילוי המוטלת עליו כרשות מינהלית. המבקשת 1 טוענת עוד כי בית המשפט המחוזי שגה בקובעו כי היא השתתתה בהגשת הבקשה להארכת מועד והתעלם מההליכים שנקטה לביטול ההחלטה. המבקשת 1 מפנה לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין ברע"א 10044/09 בוטח נ' ובר (לא פורסם, 11.4.2010) (להלן: עניין בוטח) וטוענת כי פסק דין זה קבע הלכה מרחיבה לעניין מתן זכות ערעור ולפיה יש להעדיף את מיצוי זכות הערעור על פני חסימתה בשל טעות טכנית שניתן לפצות עליה במידה סבירה בפסיקת הוצאות.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בבקשות לרשות ערעור על נספחיהן, הגעתי לכלל מסקנה כי דינן להידחות, וזאת אף מבלי לקבל את תגובת המשיבה.

12. הלכה ידועה היא כי ככלל, לא ייעתר בית משפט זה לבקשת רשות ערעור מקום בו מדובר בבקשה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי", לאחר ששתי ערכאות דנו בעניין,

אלא בנסיבות שבהן מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים הישירים למחלוקת [ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)]. במקרה הנדון לא מתעוררת שאלה משפטית כאמור, וזאת על אף ניסיון של המבקשות להציג כך את פני הדברים. הטענות אותן מעלות המבקשות בבקשותיהן נוגעות כולן לנסיבות המקרה הקונקרטי והן אינן מצדיקות מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". בכך די כדי לדחות את הבקשות.

13. דין הבקשות להידחות גם לגופו של עניין. במוקדן של שתי הבקשות עומדת טענתן של המבקשות לפיה לא ניתן לזהות את הגבולות הגיאוגרפיים של המקרקעין שאותם הורה בית משפט השלום לפנות בפסק הדין לפינוי מיום 15.4.1992 עקב העדרו של התשריט המקורי אשר צורף כחלק בלתי נפרד ממנו ואשר לא נמצא בשלבים מאוחרים יותר. המבקשות מנסות להציג סוגיה זו כשאלה משפטית שעניינה יכולתם של בתי המשפט שדנו בהליכים מאוחרים לפסק הדין לפינוי "להשלים" את התשריט המקורי ולקבוע את גבולות המקרקעין אליהם התייחס פסק הדין לפינוי. אלא שמדובר, למעשה, בשאלה עובדתית שעניינה זיהוי המקרקעין הרלוונטיים לצורך ביצוע פסק הדין לפינוי. בהקשר זה, בתי המשפט אשר דנו בהליכים המאוחרים להחלטתה של כבוד השופטת טאובר התייחסו לטענותיהן של המבקשות בעניין העדרו של התשריט המקורי וקבעו נחרצות שוב ושוב כי גבולותיו של מגרש 65 שאליו מתייחס פסק הדין לפינוי ידועים וכי אין בחסרונו של התשריט המקורי כדי לערער את תוקפו של פסק הדין לפינוי. איני מוצא הצדקה להתערב בקביעות עובדתיות אלה.

הפנייתה של המבקשת 1 אל החלטתו של כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון מיום 15.10.2009 כלל אינה רלוונטית, שכן באותה החלטה עצמה נכתב כי לא ניתן לקבוע את גבולות המקרקעין אליהם התייחס פסק הדין לפינוי ללא הצגת התשריט המקורי שצורף אליו או "עד להמצאת קביעה או הצהרת הערכאה המוסמכת בדבר התשריט לפיו יש לפעול במסגרת הליכי הביצוע". קביעה שיפוטית מעין זו ניתנה על ידי כבוד השופט קיטרי ביום 12.10.2009 ומשגילה כבוד רשם ההוצאה לפועל סעדון את דבר קיומה, ביטל את החלטתו מיום 15.10.2009 והורה על "שפעול" הליכי הביצוע של פסק הדין לפינוי.

אין לקבל את טענת המבקשות לפיה פסק הדין לפינוי והחלטת כבוד השופטת טאובר אינם יוצרים השתק פלוגתא בהליכים התוקפים את פסק הדין לפינוי עצמו. בדין

קבע בית המשפט המחוזי, הן בפסק דינו מיום 23.2.2010 (נשוא הבקשה הראשונה שלפניי) באשרו את קביעות בית משפט השלום בפסק דינו מיום 2.2.2009 והן בפסק דינו מיום 2.6.2010 (נשוא הבקשה השנייה שלפניי) כי המבקשות מנועות מלטעון טענות בדבר זכויותיו של המנוח או מי מטעמו במקרקעין נשוא פסק הדין לפינוי, אשר הוכרעו בפסק הדין לפינוי ובהחלטתה של כבוד השופטת טאובר מיום 12.10.2008. בהחלטתה של כבוד השופטת טאובר נקבע מפורשות כי המנוח ידע אודות התביעה נגדו ואודות פסק הדין לפינוי וכי לא עשה דבר על מנת לטעון כנגדם וכנגד תוכנם בטרם הפך פסק הדין חלוט. יתרה מכך, באותה החלטה נקבע לגופו של עניין כי המבקשת 1 לא הביאה כל ראיה להוכחת זכויותיה במקרקעין. החלטתה של כבוד השופטת טאובר הפכה חלוטה משלא הוגשה במועד בקשת רשות ערעור עליה. בנסיבות אלה, לא מוקנית למבקשות הזכות להעלות שוב בהליכים מאוחרים יותר טענות הנוגעות לסוגיית זכויותיו של המנוח (ובעקבות כך, זכויותיהן שלהן) במקרקעין אליהם מתייחס פסק הדין לפינוי, אף אם אותם הליכים מכוונים לערער את תוקפו [ראו והשוו: רע"א 3416/02 לידו כנרת בע"מ נ' מקורות חברת מים בע"מ, פ"ד נו(6) 631 (2002); אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 112-114 (מהדורה עשירית, 2009)]. גישתן של המבקשות יוצרת אפשרות להתדיינות אינסופיות בפלוגתאות עובדתיות שהוכרעו במסגרת הליכים משפטיים חלוטים. יתרה מכך, גם איני מוצא מקום להתערב בעצם הקביעה כי המבקשות לא הוכיחו את זכויותיהן במגרש 65, שכן קביעה זו הינה מנומקת ונשענת על ראיות שונות שהוצגו בפני הערכאות הקודמות, לרבות ראיות נוספות שהותר למבקשת 1 להגיש בשלב הערעור בע"ר 10-02-23058, כמפורט לעיל.

יש לדחות גם את הטענה לפיה אין לזקוף לחובת המבקשת 1 את השיהוי בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על החלטת כבוד השופטת טאובר מיום 12.10.2008 עקב הליכים אחרים בהם נקטה במקביל. אם בחרה המבקשת 1 שלא להגיש במועד את בקשת רשות הערעור על החלטת כבוד השופטת טאובר ותחת זאת לנקוט בהליכים שונים לשם השגת מטרתה (והיא מניעת פינוי ממגרש 65), אין היא זכאית להארכת מועד להגשת בקשת רשות הערעור לאחר שתוצאותיהם של אותם הליכים אלטרנטיביים לא עלו בקנה אחד עם שאיפותיה. בענייננו, הוגשה הבקשה להאריך את המועד להגשת בקשת רשות ערעור על החלטת כבוד השופטת טאובר רק ביום 10.12.2009, לאחר שתביעת המבקשות בת"א 9181-11-08 למתן פסק דין הצהרתי להכרה בזכויותיהן במגרש 65 נדחתה על ידי בית משפט השלום ביום 2.2.2009, לאחר שנדחתה ביום 26.11.2009 בקשתן בת"א 6744-06-08 לביטול החלטת השופטת טאובר מחמת תרמית ולאחר שלא התקבלו בקשותיה של המבקשת 1

במסגרת הליכי ההוצאה לפועל, כמפורט לעיל. בנסיבות אלה, אין לקבל את טיעונה של המבקשת 1 לפיו יש להעניק משקל מכריע לזכותה לערער על החלטת כבוד השופטת טאובר. בניגוד לעובדות בעניין בוטח אליו מפנה המבקשת 1 בבקשה השנייה, במקרה שלפניי אין מדובר ב"פגם טכני" שבגללו לא זכתה המבקשת 1 ליומה בבית המשפט, כי אם בהתנהלות מכוונת ומודעת של המבקשת 1, התנהלות שכל תכליתה הייתה להביא, באמצעות אחד ההליכים בהם נקטה, לביטולו של פסק הדין לפינוי. המסקנה המתבקשת מהתנהלותה של המבקשת 1 בהליכים השונים והמקבילים בהם נקטה, ולנוכח ההליכים הנוספים אשר עדיין תלויים ועומדים, הינה שהמבקשת 1 ניסתה ועודנה מנסה למנוע בכל מחיר את פינויה מן המקרקעין כמתחייב מפסק דינו החלוט של בית משפט השלום מיום 15.4.1992, שההליכים לביצועו החלו בשנת 2008. זאת, תוך העלאה חוזרת ונשנית של טענות עובדתיות המתייחסות לפלוגתאות אשר הוכרעו. במצב דברים זה, גם מסקנתו של בית המשפט בדבר השימוש לרעה בהליכי משפט על ידי המבקשת 1 מקובלת עליי.

14. לנוכח כל האמור, הבקשות נדחות. בנסיבות אלה, ממילא מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין לפינוי ודינה להידחות גם כן. על אף שלא נתבקשה תגובת המשיבה, יישאו המבקשות בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסכום של 6,000 ש"ח.

ניתנה היום, י"א בתמוז תש"ע (23.6.2010).

שׁוֹפֵט